

Китоби Дониёл — Рақами ҳаштоду як

*Фош сохтани таҳрифнигории таърихӣ дар адвентизми Лоудикия:
баррасии баҳс ۲۰۲۴-۰۲-۱۴ «Қурбонии доимӣ»*

Jeff Pippenger

2024-02-14

Агар натиҷаро нодуруст таъйин кунед, ҳулосабарорӣ аз сабаб ба натиҷа бефоида аст, чунон ки муаррихони адвентисти Лоудикия, ки дар бораи шароит ва шахсиятҳои вобаста ба Конфронси умумии соли 1888 дар Миннеаполис бо лаҳни ҳукмфармо сухан меронанд, чунин кардаанд. Шарҳи илҳомбахш ин воқеаро такрори исёни Қӯраҳ, Дотон ва Абиром муайян мекунад, ки ангеаи он доварие буд, ки бар асоси он ба онҳо таъйин шуда буд, ки чиҳил сол дар биёбон саргардон гарданд, то бимиранд. Ҳамон як доварӣ бар адвентизми Лоудикия низ эълон шуда буд.

Исён музокироти пинҳониеро дар бар мегирифт, ки дар онҳо исёнгарон ба дараҷае дар кӯрии шадиди Лоудикия ғӯтавар буданд, ки ин онҳоро аз дарк кардани он бозмедошт, ки Худо аз нақшакашӣ ва исёни онҳо пушти дарҳои баста огоҳ буд. Чунон ки Қӯраҳ, Дотон ва Абиром дар хаймаҳои худ пинҳон шуда, нақшаҳои худро тарҳ мекарданд ва исёни худро бар зидди Мусо паҳн менамуданд, ҳамчунин пирони қадимаи соли 1888 низ пушти дарҳои бастаи хонаҳои худ пинҳон шуда, бар зидди Хоҳар Уайт, писари ӯ ва паёмоварони баргузида дасиса меандешиданд. Аз ҳамон лаҳза ба баъд, Хоҳар Уайт, Чонс ва Уоггонер бояд мавриди ҳамла қарор мегирифтанд.

Чор насли Адвентизм тадриҷан дар исёни худ афзоиш ёфтанд, чунон ки дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл тасвир шудааст. Ҳуҷраҳои тасаввурот дар дохили маъбади ҷисмонӣ ва маъбади инсонӣ бо ҳаёлотии шарирона устуворона ҷо гирифта буданд, ва спиритизм бар пирони қадимӣ, ки барои ҳифзи мардум таъйин шуда буданд, қарор гирифт. Дар давраи то соли 1888, пирони қадимӣ ҳам ба салоҳияти Китоби Муқаддас ва сипас ба Рӯҳи Нубувват тухматҳо бастанд, ва дар соли 1884 рӯёҳои ошкор қатъ гардиданд. Спиритизми пантеистии Келлогг дар таърихи пеш аз соли 1888 ба роҳ ёфтани худро оғоз кард, ва соли 1888 расидани насли дуюмро нишон медиҳад. Шояд таърихнигорони адвентист шаҳодати воқеии таърихии исёни дар он маҷлис зоҳиршударо сабт накарда бошанд, аммо мувофиқи илҳом Нозирони осмонӣ «ҳар як калимаро шуниданд ва сабт карданд» — «калимаҳоро дар китобҳои осмон».

Исён, ки бо «хонаҳои пинҳонии тасвирҳо»-и Ҳизқиёл муаррифӣ шудааст, ҳамларо бар зидди пояҳои ҳақиқӣ ифода мекард. Он ҳамларо бар зидди набия ва қасдони баргузида ифода мекард, ва зуҳури рӯҳгароиро нишон меод. Дар он насл, ҳамлаи навбатии бузург мебоист аз ҷониби Шайтон бар зидди ҳудии таҳкурсии асосҳое, ки Вилиям Миллер гузошта буд, анҷом дода шавад.

Миллер чорҷӯби ҳамаи татбиқоти нубувватии худро бар фаҳмише бино кард, ки мувофиқи он ду қудрати вайронгар дар Дониёл боби ҳашт, ояти сездах, бутпарастиро, ки пас аз он

папагарӣ меомад, ифода мекарданд. Соли 1901, Люис Конради, яке аз роҳбарони адвентизми Лаодикия дар Олмон, боз назари афтодаи протестантиро ҷорӣ намуд, ки мувофиқи он «ҳамешагӣ» дар китоби Дониёл хизмати Масеҳро дар муқаддасгоҳ ифода мекард.

Дар тӯли давраи таърихе, ки пас аз маҷлиси Миннеаполиси соли 1888 фаро расид, рӯҳонияти спиритистии роҳбари кори тандурустӣ шиддат ёфт, бегонагӣ миёни роҳбарон идома пайдо кард, зеро пайомадҳои рад кардани паёми Ҷоунс ва Ваггонер ҳамчунон таъсири харобиовари худро мерасониданд. Дар оғози асри нав В. В. Прескотт, як роҳбари адвентисти лаодикиягӣ, ки аз мактабҳои протестантизми муртад шаҳодатномаҳои илоҳиётӣ гирифта буд, ҷомаи шайтонӣ бар дӯш гирифт, то назари Конради дар бораи «ҳамешагӣ»-ро тарғиб намояд; ва, ҷунон ки ҳамеша ҷунин аст, «ғолибон таърихро менависанд».

Ҷариштаҳои муқаддас таърихи ҳақиқиро сабт карданд, аммо адвентизми Лодикия мавқеи таърихие дар бораи баҳс бар сари рад кардани фаҳмиши миллеритии «тамид»-ро ба вучуд овард, ки ҳар яке аз «бетаълимон»-и дохили адвентизми Лодикияро водор месозад бовар кунад, ки таърифи «тамид», ки хоҳар Уайт онро омада аз «ҷариштаҳое, ки аз осмон ронда шуданд» муаррифӣ кардааст, дар асл таълимоти ҳақиқист. Дар солҳои аввали асри бистум W. W. Prescott дар пешбурди наشري бо унвони The Protestant роҳбарӣ кард. Тамоми асоси он настрия ин буд, ки биомӯзонад, ки фаҳмиши Миллер дар бораи «тамид» нодуруст буд ва протестантизми муртад, ки ӯ аз он ҷо эътиборномаи илоҳиётӣ худро гирифта буд, дар нисбат додани рамзи шайтонӣ ба Масеҳ дуруст буд. Дар он таърих A. G. Daniells (Президенти Конфронси Генералӣ) бо Прескотт дар ҳамлаи шайтонӣ бар зидди ҳақиқат муттаҳид шуд, сарфи назар аз он ки хоҳар Уайт мустақиман назари Миллерро дар бораи «тамид» ҳамчун дуруст тасдиқ карда буд.

«Худованд ба ман нишон дод, ки чадвали соли 1843 бо дасти Ё роҳнамоӣ шуда буд, ва ҳеҷ қисме аз он набояд тағйир дода шавад; ки рақамҳо ҳамон гуна буданд, ки Ё меҳост. Ва дасти Ё бар он буд ва иштибоҳеро дар баъзе аз рақамҳо пинҳон кард, то ҳеҷ кас онро дида натавонад, то даме ки дасти Ё бардошта шуд.

«Сипас ман дар бораи “Ҳамешагӣ” дидам, ки калимаи “қурбонӣ” бо хиради инсон илова шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое дод, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вақте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳамаи онҳо дар бораи “Ҳамешагӣ” дар фаҳмиши дуруст муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар миёни ошуфтагӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва сардагумӣ ба дунбол омад.» Review and Herald, November 1, 1850.

Дар вақти ҳамлаи Прескотт ва Даниэллс бар зидди ҳақиқати «қурбонии ҳамешагӣ», Прескотт ва Даниэллс дар ин масъала намояндаи назари ақалият буданд, ва панду насиҳати хоҳар Уайт дар ҷараёни он баҳс ба он ду мард ин буд, ки онҳо бояд хомӯш бошанд, гарчанде ки ӯ инро бо ибораҳои дипломатитар баён карда буд, монанди: «ҳикмати шумо дар сукут аст». Вақте ки ӯ онҳоро барои назари нодурусташон сарзаниш кард, ҳамчунин таъкид намуд, ки масъалаи «қурбонии ҳамешагӣ» набояд ба масъалаи санҷишӣ табдил дода шавад. Тағйирдиҳандагони таърих, ки ҷунин ревизионизм як усули таърихнигорист ва оғоз ёфтани

он ба тартиботи иезуитии калисои католикӣ нисбат дода мешавад, изҳороти ӯро дар бораи он ки «қурбонии ҳамешагӣ» набояд ба масъалаи санҷишӣ табдил дода шавад, истифода бурдаанд, то аз арзёбии ростқавлонаи ин таълимот пешгирӣ кунанд. Онҳо суҳанони ӯро таҳриф мекунанд, зеро онҳо ҳамеша аз зикр кардан фурӯ мегузоранд, ки вақте ӯ бар зидди барангехтани мавзӯи «қурбонии ҳамешагӣ» насиҳат мекард, ҳамеша изҳороти худро бо таъбирҳои маҳдуд месохт, мисли «дар ин вақт» ё «дар шароити кунун».

Ҳамчун набия, ӯ кӯшиш мекард, ки ихтилофи рӯ ба афзоишero, ки дар остонаи ба вучуд овардани ҷудоиӣ бузург дар калисои умумӣ қарор дошт, аз ҷониби ақаллияти аз ашхосе, ки мепиндоштанд, чун роҳбар ҳастанд, салоҳият доранд ҳар он чиро, ки худ ҳақиқат муайян мекарданд, тарғиб намоянд, боздорад. Ва Худованд, ба воситаи таъсири ӯ, кори шайтонӣро дар маҳдудият нигоҳ дошт, то он даме ки ӯ вафот кард. Сипас, дар соли 1931, кӯшиши нави рад кардани ҳақиқати «ҳамешагӣ» сураат гирифт ва дар ниҳоят амалӣ гардид. Имрӯз фаҳмиши дурусти таърифи «ҳамешагӣ» дар адвентизми Лаодикиягӣ фаҳмиши ақаллият аст, ва дар шароити кунун «ҳамешагӣ» акнун, бешак, як масъалаи имтиҳонӣ мебошад.

Вақте ки ақидаи аксарият фаҳмиши дурустро дар бар дошт, он имтиҳон набуд; аммо ҳангоме ки ҳар гуна ҳақиқат ҳамчун хато муайян карда мешавад, он гоҳ имтиҳон мегардад. Вақте ки маҷмӯаи дастнависҳо, ки таҳти унвони Manuscript Releases номгузорӣ шудааст, дар солҳои 1980-ум, ё наздики он замон, нашр гардид, он гоҳ мақолае шинохта шуд, ки дар муҳолифати худ ба назари Прескотт ва Даниэлс дар бораи «ҳамешагӣ» ҳамоно қадар рӯйро аст, ки тасдиқи ӯ аз назари Миллер.

«Дар ин марҳалаи таҷрибаи мо, набояд бигузorem, ки зехни мо аз нури маҳсусе, ки [ба мо] дода шудааст, то дар ҷамъомади муҳими конфронси мо баррасӣ гардад, дур кашида шавад. Ва дар он ҷо Бародар Дэниэлс буд, ки душман бар зехни ӯ амал мекард; ва бар зехни шумо ва зехни Пир Прескотт фариштагоне амал мекарданд, ки аз осмон ронда шуда буданд. Кори Шайтон ин буд, ки зехнҳои шуморо ба он сӯ бикашонад, ки нуктаҳои хеле хурд ва зарра-тафсилоте ворид карда шаванд, ки Худованд ба шумо илҳом надода буд, то онҳоро ворид созед. Онҳо зарурӣ набуданд. Аммо ин барои кори ҳақиқат аҳаммияти бисёр дошт. Ва андешаҳои зехни шумо, агар метавонистанд ба сӯи нуктаҳои майда ё зарра-тафсилот кашида шаванд, ин корест, ки аз тадбири Шайтон сарчашма мегирад. Шумо гумон мекунед, ки ислоҳ кардани ҷизҳои хурд дар китобҳои навишташуда кори бузурге хоҳад буд. Аммо ба ман супурда шудааст: Хомӯшӣ ҷасоҳат аст.»

«Ман бояд бигӯям: айбҷӯии худро бас кунед. Агар ин мақсади иблис метавонист амалӣ гардад, он гоҳ ба назари шумо ҷунин менамуд, ки кори шумо аз лиҳози андеша ниҳоят аҷоиб шумурда мешуд. Нақшаи душман ин буд, ки ҳамаи хусусиятҳои ба гумони онҳо эътирозбарангезро ба ҷойе оварад, ки дар он ҳамаи табақаҳои зехнҳо мувофиқат надоштанд.»

«Пас чӣ мешуд? Ҳамоно коре ба амал меомад, ки шайтонро хуш меояд. Ба бегонагон намоёндагӣ пешниҳод мешуд, ки на аз имони мо буд, балки маҳз он чиро ба онҳо мерасонд, ки ба таъби онҳо мувофиқ аст; ва ин ҳислатҳои характереро инкишоф меод,

ки боиси ошуфтагии азим мегардид ва лаҳзаҳои заррини вақтро, ки мебоист бо ғайрат барои пеш овардани паёми бузург дар назди мардум истифода шаванд, машғул медошт. Баёни мо оид ба ҳар мавзӯе, ки бар он кор кардаем, наметавонист ҳама ба ҳам мувофиқ бошад, ва натиҷа ин мешуд, ки зехни имондорон ва беимонон парешон гардад. Ин айнан ҳамон чизест, ки Шайтон нақша қашида буд, то ба вуқӯъ ояд, — ҳар чизе, ки наметавонист ҳамчун ихтилоф бузург намуда нишон дода шавад.»

«Ҳизқиёл, боби 28-ро бихонед. Акнун, дар ин ҷо кори бузурге ҳаст, ки рӯхҳои аҷиб наметавонанд дар он нақш бигиранд. Аммо Худованд коре дорад, ки бояд анҷом дода шавад, то ҷонҳои ҳалокшавандаро наҷот диҳад; ва он ҷойҳоеро, ки Шайтон, дар либоси дигар, наметавонист ишғол намояд ва ба сафи мо сардаргумӣ оварад, ӯ ба камол анҷом хоҳад дод, ва ҳамаи он ихтилофҳои хурд бузург ва намоён хоҳанд шуд.»

«Ва аз ибтидо ба ман нишон дода шуд, ки Худованд на ба пирон Даниэлс ва на ба Прескотт бори ин корро додааст. Оё макрҳои шайтон бояд ворид гарданд? Оё ин «Ҳамешагӣ» бояд чунин масъалаи бузурге гардад, ки барои сардаргум сохтани зехнҳо ва боздоштани пешрафти кор дар ин давраи муҳими замон ба миён оварда шавад? Ҳаргиз набояд, ҳар чӣ ҳам бошад. Ин мавзӯ набояд ворид карда шавад, зеро рӯхе, ки ба миён оварда мешуд, рӯхи манъкунанда мебуд, ва Люцифер ҳар ҳаракатро назорат мекунад. Омилҳои шайтонӣ кори худро оғоз мекарданд ва дар сафи мо нооромӣ ба миён меоварданд. Шумо ҳеҷ даъвате надоред, ки он ихтилофи назареро ҷустуҷӯ кунед, ки масъалаи имтиҳонкунанда нест; аммо ҳомӯшии шумо худ фасоҳат аст. Ин масъала пурра ва равшан дар пеши ман қарор дорад. Агар иблис наметавонист касеро аз миёни халқи худӣ мо дар ин мавзӯҳо, ҷунон ки қасд дорад, даргир созад, кори шайтон ғалаба мекард. Акнун кор бояд бе таъхир ба даст гирифта шавад ва на як [ихтилофи] назар изҳор гардад.»

«Шайтон он мардонеро, ки аз назди мо берун рафтаанд, бармеангехт, то бо фариштагони шарир муттаҳид шаванд ва кори моро бо масъалаҳои бемаънӣ ба таъхир андозанд; ва дар урдугӯҳи душман чӣ қадар шодӣ [падид меомад]. Ба ҳам наздик шавед, ба ҳам наздик шавед. Бигзор ҳар ихтилофе дафн гардад. Кори мо акнун ин аст, ки тамоми қувваи ҷисмонӣ ва асабҳои мағзи сари худро сарф намоем, то ин ихтилофҳоро аз миён бардорем ва ҳама дар ҳамоҳангӣ бошанд. Агар ба Шайтон иҷозат дода мешуд, ки бо хиради бузурги тақдирнаёфтаи худ камтарин дастовезе пайдо кунад, [ӯ шод мегашт].»

«Акнун, вақте ки ман дидам, ки шумо чӣ гуна амал мекунед, зехни ман тамоми вазъиятро ва натиҷаҳои онро дарк кард, агар шумо пеш рафта, ба он гурӯҳҳое ки моро тарк кардаанд, ҳатто андактарин фурсатро диҳед, то дар сафи мо ошуфтагӣ ба вуҷуд оранд. Норасоии хиради шумо маҳз ҳамон чизе мебуд, ки Шайтон мехост. Эълони пуровозаи шумо зери илҳами Рӯҳулқудс набуд. Ба ман дастур дода шуд, ки ба шумо бигӯям: айбҷӯии шумо аз навиштаҳои мардоне, ки Худо онҳоро роҳнамоӣ кардааст, аз ҷониби Худо илҳом нагирифтааст. Ва агар ин ҳамон хирад бошад, ки Элдер Даниэлс ба мардум медиҳад, ба ҳеҷ ваҷҳ ба ӯ мақоми расмӣ надихед, зеро ӯ наметавонад аз сабаб ба натиҷа ҳулоса кунад. Ҳомӯшии шумо дар ин мавзӯ хиради шумост. Акнун, ҳар чизе монанди айбҷӯӣ аз нашрияҳои мардоне, ки зинда нестанд, он коре нест, ки Худо ба ҳеҷ

яке аз шумо дода бошад, то анҷом диҳед. Зеро агар ин мардон — Элдерҳо Даниэлс ва Прескотт — ҳангоми кор дар шаҳрҳо дастурҳои додашударо риоя карда буданд, бисёре, хеле бисёре, ба ростӣ муътақид мегаштанд ва имон меоварданд — мардони қобиле, ки [ҳоло] дар ҷойгоҳҳои ҳастанд, ки ҳаргиз ба онҳо дастрасӣ нахоҳад шуд.»

«Тамоми ҷаҳонро бояд ҳамчун як оилаи бузург арзёбӣ кард. Ва ҳангоме ки шумо чунин чашмаи донишро барои гирифтани доред, чаро шумо ҷаҳонро солҳо гузоштаед, то бо шаҳодатҳои, ки Худованди мо Исои Масеҳ додааст, ҳалок гардад? Дини ҳақиқӣ ба мо меомӯзонад, ки ба ҳар мард ва зан ҳамчун шахсе назар кунем, ки метавонем ба ӯ неқӣ кунем.

«Ин солҳо боз дар шакли ҷопӣ вучуд дорад: «Ақли мутавазин», шаҳодат ба пир Андриус. Ақл метавонад парвариш ёбад, то ба қуввае табдил шавад барои донишмандон он ки қай бояд сухан гуфт ва ҷӣ гуна борҳоро бояд бардошт ва таҳаммул кард, зеро Масеҳ Муаллими шумост. Ва ман барои шумо бисёр тарсидам [вақте ки шуморо дидам], ки хиради худро боло мебардоштед ва роҳро пеш мегирифтед, ки ихтилофи назарҳоро ба миён оварад. Худованд мардони хирадмандро меҳонад, ки тавонанд ҳомӯшии худро нигоҳ доранд, ҳангоме ки барои онҳо чунин қардан ҳикмат аст. Агар хоҳед марди қомил бошед, ба муқаддасшавӣ ба воситаи Исои Масеҳ ниёз доред. Ҳоло қоре тоза оғоз шудааст, ва бигзор ҳикмат дар ҳар хизматгор, дар ҳар қисми [як] қонфронс дида шавад. Аммо солҳои пеш барои шумо қоре буд, ки бояд ба он даст мезадед, ҷое ки ба шумо ниёз буд, то овози худро барои ҳамагон қор баланд қунед. Масеҳ ба тамоми қавми Худ дастурҳои махсус додааст, ки онҳо ҷӣ бояд қунанд ва ҷӣ қорҳоро набояд қунанд. Ва барои мо вақти андаке боқӣ мондааст, то адолати Худовандро ба амал барорем. Шумо метавонед роҳи Худовандро дарк қунед. Ман нияти шуморо дидам, ки пас аз он ки ба ҳайси қисм таъин шудед, қорҳоро мувофиқи тадбири худ пеш баред. Шумо гумон қарда будед, ки қорҳои аҷиб анҷом хоҳед дод, ки он қоре мебуд, ки Худо онро барои анҷом додан ба даст шумо насупурда буд. Ақл қори шумо фишор овардан нест, балки оғоз қардан аз ҳар зарурати мумкин аст, агар Худованд шуморо барои хизмат қабул қарда бошад. Аммо шумо хеле барвақт далел додед, ки ҳикмат ва довари муқаддасшуда аз ҷониби шумо зоҳир нақардидааст. Шумо масъалаҳои ошқоро ба миён гузоштед, ки қабул намешуданд, магар он ки Худованд нур меод.»

«Ба ман таълим дода шуд, ки чунин иқдомҳои шитобқорона набояд анҷом дода мешуданд, монанди он ки шуморо ҳатто барои соли дигар ба ҳайси қисми қонфронс интиҳоб қунанд. Аммо Худованд ҳар гуна чунин муомилоти шитобқоронаро дигар манъ меқунад, то он вақт ки ин масъала дар дуо ба ҳузури Худованд оварда шавад; ва азбаски ба шумо ин қай расида буд, ки қори Худованд, ки бар дӯши қисми қонфронс гузошта шудааст, масъулият бисёр қиддӣ аст, шумо ҳеҷ ҳақи ахлоқӣ надоштед, ки дар бораи мавзӯи «Daily» қунон ки қардед, ба шиддат бархезед ва гумон қунед, ки нуфузи шумо ин масъаларо ҳал хоҳад қард. Он ҷо пир Ҳаскелл буд, ки масъулиятҳои қаронро бар дӯш қашидааст, ва низ пир Ирвин ва қандин мардони дигаре ҳастанд, ки метавонам зикр намоям, ки онҳо низ масъулиятҳои қарон доранд.»

«Эҳтироми шумо нисбат ба мардони солхӯрда кучо буд? Шумо чӣ гуна метавонистед бе он ки ҳамаи мардони масъулро барои баррасии ин масъала чамъ оваред, ягон салоҳиятро ба кор баред? Аммо акнун биёед ин масъаларо таҳқиқ намоем. Мо акнун бояд аз нав баррасӣ кунем, ки оё ин доварию Худованд аст, дар рӯ ба рӯи коре ки безътино мондааст, ки чидду ҷаҳди худро барои пеш бурдани кор боз як соли дигар нишон диҳед. Агар шумо бо кумаке ки бо шумо ҳамроҳ хоҳад шуд, корро боз як соли дигар пеш баред, дар шумо ва Пири ҷаноб Прескотт бояд тағйироте ба амал ояд. Ва дилҳои худро пеши Худо фурутан созед. Худованд бояд дар шумо зуҳури таҷрибаи дигаргунеро бубинад, зеро агар ҳаргиз одамоне дар ҳамин замони ҳозира ба бозтабдилёбӣ ниёз дошта бошанд, он Пири ҷаноб Даниелс ва Пири ҷаноб Прескотт мебошанд.»

«Ҳафт нафар бояд баргузида шаванд, ки мардони ҳикмат бошанд ва ба василаи амали файзи Худо далели бозгаштро [нишон] диҳанд. Зеро ҳар гуна мардоне, ки то ба ин дараҷа кӯр шудаанд, ки натавонанд аз сабаб ба натиҷа хулоса бароранд, ба тавре ки мардонеро, ки масъулиятҳои корро бар дӯш кашидаанд, ва ин раисони конфронсҳоро нодида бигиранд, [ва] мардоне [ки] зиёда аз ду сол ин корро пеш бурдаанд, сарфи назар шаванд, ва чунин пайомади шитобкорона ба амал ояд, ки одамон ҳуди он кореро, ки солҳо пеши назари онҳо нигоҳ дошта шуда буд — кор дар шаҳрҳо — тарк намоянд, ва ба пиронсолон барои машварат ҳеҷ, ё бисёр кам, таваҷҷуҳ [дода] шавад, балки чизҳои эълон кунанд, ки худ ихтиёрдоранд ба мардум диҳанд, худ аз худ шаҳодат медиҳад, ки чунин мардон барои супурдани чунин кори азим ва аҷоиб амн нестанд.»

«Масеҳ мурда нест. Ў ҳаргиз иҷозат нахоҳад дод, ки кори Ў ба ин тарзи аҷиб пеш бурда шавад. Китобхоро ба ҳоли худ бигузored. Агар ягон тағйирот зарурӣ бошад, Худо дар он тағйирот ҳамоҳангии мувофиқро ба вучуд хоҳад овард; аммо вақте ки паём ба одамон бо масъулиятҳои бузурги дар он фарогирифташуда вогузор шудааст, [Худо] садокатеро талаб мекунад, ки ба воситаи муҳаббат амал намуда, ҷанро пок мегардонад. Пирон Даниелс ва Прескотт ҳар ду ба бозтабдилёбӣ ниёздоранд. Кори аҷибе ворид шудааст, ва он бо коре, ки Масеҳ барои анҷом додани он ба ҷаҳони мо омад, мувофиқат надорад; ва ҳамаи онҳое ки воқеан табдил ёфтаанд, корҳои Масеҳро ба ҷо хоҳанд овард.»

«Мо ҳамагӣ бояд он кореро ба ҷо оварем, ки Падарро ҷалол диҳад. Мо ба бухрон расидаем — ё дар ҳамин айёми омодагӣ ба хислати Исои Масеҳ мутобиқ гардем, ё умуман ба ин кӯшиш накунем. Пири калисо Дэниелс, [шумо набояд] худро озод ҳис кунед, ки овози худро, ҷанон ки дар ҳолатҳои монанд кардаед, аз боло баланд созед. Ва бидонед, ки раиси конфронс ҳоким нест. Ў дар ҳамкорӣ бо мардони донос кор мекунад, ки дар мақоми раисон қарордоранд ва Худо онҳоро пазируфтааст. Ў озодӣ надорад, ки ба навиштаҳои китобҳои ҷопшуда аз қаламҳои касоне, ки Худо пазируфтааст, даҳлат кунад. Онҳо дигар набояд ҳукмронӣ намоянд, магар он ки аз қудрати ҳокимона ва тасаллутҷӯнаи худ камтар зоҳир созанд. Бухрон фаро расидааст, зеро Худо беҳурмат хоҳад шуд.»

«Худованд ба шаҳрҳое, ки дар онҳо ҳеҷ коре анҷом наёфтааст, чӣ гуна менигарад? Масеҳ дар осмон аст. Акнун эътирофи он бояд чунин бошад: “Ҳеҷ ҳукмронии подшоҳона нест. Ва акнун бухрони ин ҷаҳон аст. Акнун Ман Қудрат ҳастам, ки наҷот

диҳам ё нобуд созам. Акнун вақтест, ки сарнавишти ҳамаи мардум дар дасти Ман аст. Ман чони Худро додаам, то ҷаҳонро наҷот диҳам. Ва ‘Ман, агар боло бардошта шавам,’ файзи наҷотбахше, ки Ман хоҳам бахшид, исбот хоҳад кард, ки ҳамаи онҳое ки мувофиқи шабоҳати илоҳӣ шакл меёбанд ва бо Ман як хоҳанд буд, ҳамон тавр кор хоҳанд кард, ки Ман бо қудрати файзи фидиябахши Худ амал мекунам.” Ҳар кӣ хоҳад, [бигзор] бо бародарони худ ҳамроҳ шуда, кори ба онҳо супурдашударо анҷом диҳад, ҳангоме ки дар мавқеъҳои масъулона зери машварате мебошанд, ки Худованд медиҳад, ва бо тамоми ҷидду ҷаҳд бикӯшад, то дар ҳамоҳангии комил бо Ё амал намояд, ки ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки чони Худро ҳамчун қурбонии комил барои наҷоти ҷаҳон дод. Ман ба хизматгузорони мо сухан мегӯям, ки ҳангоме ки онҳо ба кор дар шаҳрҳои мо дохил мешаванд, бигзор оромии муқаддасе хизмати Каломро ҳамроҳӣ намояд. Мо наметавонем бар зехни мардум таъсири дурустро ба вучуд оварем, агар мо...»

«Ман аз Дафтари рӯзноаам нусха мегирам. Ҳақиқат, чунон ки он дар Исо аст,—онро ба забон оваред, барои он дуо гӯед, ҳар як калимаи онро дар соддагии он бовар кунед. Агар хатоҳо ба пеши мардоне оварда шаванд, ки аз имон дур шуда, ба рӯхҳои фиребанда гӯш додаанд, мардоне ки чанде пеш бо мо дар имон буданд, шумо чӣ ба даст меоваред? Оё шумо дар ҷониби иблис хоҳед истод? Дикқати худро ба саҳроҳое равона кунед, ки ҳанӯз кор карда нашудаанд. Кори умумичаҳонӣ пеши рӯи мост. Ба ман дар бораи Ҷон Келлогг манзараҳо дода шуданд.»

«Шахсияте бисёр ҷолиб он ақидаҳоеро муаррифӣ мекард, ки далелҳои фиребандаи пешниҳодкардааш ифода менамуданд, эҳсосоте, ки аз ҳақиқати аслии Китоби Муқаддас фарқ доштанд. Ва онҳое ки гуруснаву ташнаи чизи наве буданд, андешаҳоеро [чунон фиребанда] пеш мебуданд, ки Элдер Прескотт дар хатари бузург қарор дошт. Элдер Даниэлс дар хатари бузург [буд, ки] ба гумроҳие печида гардад, ки агар ин эҳсосот дар ҳама ҷо гуфта мешуданд, он гоҳ ин гӯё ҳамчун ҷаҳони наве мебуд.»

«Бале, чунин мешуд, аммо ҳангоме ки зехни онҳо ба ин тариқ комилан машғул буд, ба ман нишон дода шуд, ки бародар Даниэлс ва бародар Прескотт ба таҷрибаи худ ақидаҳоеро бо намуни зоҳирии рӯхонӣ[гароёна] дарҳам метананд ва қавми моро ба сӯи андешаҳои зебосе мекашанд, ки, агар мумкин мебуд, ҳатто баргузидагонро фиреб медод. Ман бояд бо калами худ [ин воқеиятро] баён кунам, ки ин бародарон дар ақидаҳои фиребандаи худ нуксонҳоеро хоҳанд дид, ки ҳақиқатро дар ҳолати номуайянии қарор медиҳанд; ва [бо вучуди ин] онҳо [чунон] барҷо меистоданд, [гӯё ки] дорои фаросати бузурги рӯхонӣ бошанд. Акнун ба ман супурда шудааст, ки ба онҳо бигӯям [ки] вақте ин масъаларо ба ман нишон доданд, ҳангоме ки пири ҷамъомад Даниэлс овози худро мисли қарнаӣ баланд карда, андешаҳои худро дар бораи «Ҳамешагӣ» ҷонибдорӣ мекард, натиҷаҳои баъдӣ пеши назарам оварда шуданд. Қавми мо ошӯфта мешуданд. Ман натиҷаро дидам, ва он гоҳ ба ман хушдорҳо дода шуданд, ки агар пири ҷамъомад Даниэлс, бе эътино ба оқибат, ба чунин таассурот дода шавад ва ба худ иҷозат диҳад, ки бовар кунад зери илҳами Худо қарор дорад, шаккокият дар миёни сафҳои мо дар ҳама ҷо кошта хоҳад шуд, ва мо дар ҷое хоҳем буд, ки Шайтон паёмҳои худро хоҳад овард. Боваринок набудан ва шаккокият дар зехнҳои инсонӣ кошта хоҳад шуд, ва ҳосили аҷиби бадӣ ҷойи ҳақиқатро хоҳад гирифт». Manuscript Releases, volume 20, 17–22.

Таърихи насли дуом болоравии исёнро муайян мекунад. Рӯхониятгароие, ки тавассути хучраҳои тасвирҳои Ҳизқиёл рамзгузорӣ шудааст, нишон медиҳад, ки «Бародар Даниэлс ва Бародар Прескотт ба таҷрибаи худ ақидаҳое бо зоҳири рӯхониятгароёна медароварданд ва халқи моро ба эҳсосоти зебӣ чалб мекарданд, ки, агар мумкин мебуд, ҳатто баргузидагонро фиреб медоданд». Рӯхониятгароии марбут ба назари бардурӯғи «қурбонии доимӣ» рамзи он чизест, ки, агар мумкин мебуд, ҳатто баргузидагонро фиреб медод. Ў рӯхониятгароии пантеизмро, ки Келлогг онро тарғиб мекард, бо кӯшиши Прескотт ва Даниэлс барои муайян сохтани «қурбонии доимӣ» ҳамчун хизмати Масеҳ дар муқаддасгоҳ ба ҳам мепайвандад.

Вай онҳоро огоҳ месозад, ки ба китобҳо даст нарасонанд; бо ин сухан ӯ ба кӯшиши Прескотт ва Даниэлс муроҷиат мекард, ки меҳостанд китоби Урия Смит, *Daniel and the Revelation*, -ро аз нав нависанд, то таълимоти ӯро, ки «ҳамешагӣ»-ро муайян мекард, ҳамон тавре ки Миллер онро муайян карда буд, бартараф намоянд. Таҳрифгарони таърихии Лаодикия, ки Ишаё онҳоро «донишмандон» меномад, бар беҳабарони адвентизм кори аҷибӣ анҷом додаанд, зеро онҳо шаҳодати таърихро таҳриф кардаанд, то касонеро, ки гӯшҳои хоришманд ва одатҳои сатҳии омӯзиш доранд, ба он водор созанд, ки гумон кунанд мавзӯи «ҳамешагӣ» аҳамият надорад ва Миллер дар ин мавзӯ нодуруст буд. Он кори бознигарӣ як қисми он ҳасу хошоке мебошад, ки ба Миллер нишон дода шуд ва мебоист аз ҷониби марди ҳасӯруб бо рӯбандаи хокруб дар замоне рӯфта бардошта шавад, ки дар он зуҳури қудрати Худо дар Нидои Нимашаб тақрор мегардад.

Мо баррасии худро оид ба насли дуоми адвентизми Лӯдикеёӣ дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Паёми «Ба пеш рав!» ҳанӯз ҳам бояд шунида ва эҳтиром карда шавад. Вазъиятҳои гуногунӣ, ки дар ҷаҳони мо ба вуқӯъ меоянд, заҳматеро талаб мекунанд, ки ба ин таҳаввулотӣ ҳос ҷавобгӯ бошад. Худованд ба мардоне ниёз дорад, ки аз ҷиҳати рӯхонӣ хушёр ва равшанбин бошанд, мардоне, ки Рӯҳулқудс бар онҳо амал кардааст ва онҳо, ба яқин, манноӣ тоза аз осмон мегиранд. Бар зехни чунин касон Қаломӣ Худо нур меафканад ва ба онҳо беш аз ҳар вақти пеш роҳи амнро ошкор месозад. Рӯҳулқудс бар ақл ва дил амал мекунад. Замоне фаро расидааст, ки тавассути паёмоварони Худо тӯмор ба рӯи ҷаҳон кушода мешавад. Омӯзгорони мактабҳои мо ҳаргиз набояд бо ин маҳдуд гарданд, ки ба онҳо гуфта шавад танҳо он чизро таълим диҳанд, ки то имрӯз таълим дода шуда буд. Ин маҳдудиятҳо дур кунед. Худое ҳаст, ки паёмеро ато мекунад, ки қавми Ў бояд онро баён намоянд. Ҳеч хизматгор набояд худро дар банд эҳсос кунад ё бо ченаки одамон чен карда шавад. Инчил бояд мувофиқи паёмҳое, ки Худо мефиристад, ба анҷом расонида шавад. Он чи Худо имрӯз ба бандагони Худ медиҳад, то бигӯянд, шояд бист сол пеш ҳақиқати ҳозира намебуд, аммо он паёми Худо барои ин замон аст». The 1888 Materials, 133.